

’t Mirwînterhoorn

Ik heurd’n et mirrewiînterhoorn,
Toon’l lott’ns leup te dwell’n:
Ik maakt’n stil n’n grooten sproonk,
Ik zal ’t ow ees vetèll’n:

Ik zag mi’j zölm as kleinen blood
An ’t hend’ke van de vaêre;
Et vèèld was wit, de loch’ was rood
Wi’j losterd’n met mekaêre;
Geklaag wïed vot, zoo vröm, zoo teer,
Dat heurd’n wi’j al vedan mer weer...
“’tMirwînterhoorn!”, zèè vaêre.

En hee vertöl mi’j wat et was,
Ik lostern heel andachtig.
Toen wo’k zoo geern et hoorn ees zeen,
En ’n bloazer ok, zoo krachtig...
Et vèèld was wit, de loch’ was rood,
Wi’j leupen al vedan mer voort...
En ’t hoorn dat bleus mer... prachtig.

Et vèè;d was wit, de loch’ was rood,
Wi’j veuld’n et kloppen van oons blood,
Wi’j losterd’n met mekaêre.
Wi’j leupen zeukend mer vedan,
In ’t lest... toon keek wi’j oons ees an...
“Wi’j goat noa ’t hoes” zee vaêre.

Uit:

K. Jassies, Dwerrel’nde blaêre, Enschede, 1941, p. 29